

יאיר ניצני מרים גבה

בית שמאי

כך נקרעתי בין הרצון להרשים את נציג חברת הביטוח, לבין הניסיון להקטין ככל האפשר את שווי החפצים שלי

איור: טל לוז

שבו באמת התחלתי לדאוג היה התכשיטים. לרעייתי יש כמה טבעות בודדות, שלא לומר שתיים, ועוד שרשרת שקיבלנו לחתונה. כשדני שלף לופה והתחיל להסתכל על השרשרת כמו שען באלנבי, עלה לי הדופק. תמיד סיפרתי לה שקניתי אותה בחנות יוקרה של רשת מפונפנת, ועכשיו הוא עלול להוציא אותי שקרן וקמצן.

אחרי מבט קצר בשרשרת ראיתי שהוא לא קונה את הסיפורים שלי ומבחין שהשרשרת לא נקנתה ביה. שטרן, מקסימום במכירה פומבית ביה. לפועל. ביקשתי ממנו להי נמיך את הקול, בטענה שמישהו ישן בחדר השני, ונדמה לי שהוא הבין שעם כל הכבוד לסכנת רעידת האדמה, אם עניין המחיר ייחשף, צפויה בבית רעידת אדמה בעוצמה של 9 בסולם פדני. הוא הציע שעל התכשיטים נקבל הערכת שווי נפרדת בחברה, ואני נשמתי לרווחה. הגברת הראשונה הרי תפיל את המשימה עלי, ואני כבר אגלגל איזה סיפור. כשדני סיים את הסיבוב, חשבתי שאני צריך אדם כזה לירי כל הזמן. בסופר ובקניון, הוא יוכל להגיד לי מה באמת שווה כל מוצר לפני הקנייה. וגם כשהבת שלי תביא הביתה חבר בפעם הראשונה, הוא יוכל לתת עליו הערכת שווי מדויקת – אם הוא מבית טוב או שהוריו סר בלים מתת-ביטוח; אם הוא יחזיק לטווח ארוך או יתגלה כתרמית אחרי חודשיים.

הבטתי בדני בהערכה, אבל הבנתי שלא הייתי רוצה להתחלף איתו. בתור חובב מתנות, שבקרוב גם חוגג יום הולדת (צרו קשר ואשלח לכם רשימת מתנות בפרטי), אני בטוח שחלק מהכסף הזה בטח נמנע ממנו. הרי הוא יודע מיד כמה באמת שווה כל ספר, נר או שובר למסאז' שקנו לו, אבל מחויב לשתוק ולשחק אותה כאילו הוא לא יודע שסט הסכינים המהודר נקנה ב"הכל בדולר".

כשנפרדתי ממנו הרגשתי מחולל וחסר ערך. אחרי כמה שניות הבטתי החוצה וראיתי אותו מתרחק מהבית כשהוא רכוב על אופניים חשמליים ישנים. כבר הרגשתי יותר טוב. כשקיבלנו את חוות הדעת על שווי נכסינו, פתחתי את המעטפה בהתרגשות, כמו תלמיד שקיבל את ציון הבגרות שלו. המספר למטה נראה לא רע, אבל כשחילקתי אותו במספר השנים שאנחנו נשואים, יצא שהוצאנו 50 שקל בחודש. פתחחה. ●

yairn@israelhayom.co.il

הוא המשיך לרשום ולהכריז ("מיטת נוער פשוטה, מותג לא משמעותי", "כוננית משוק הפשפשים") בטון שנשמע לי יותר ויותר מזלזל.

הרגשתי אי נוחות קלה. אני חושף את עצמי עירום ואיצטבה מול איש זה, שהערב אולי יישב עם חב" ריו ויספר לכולם שלניצני הלוזר יש רק גרוטאות בבית. בתוך תוכי נקרעתי בין הרצון להרשים אותו כדי להצטייר כסיפור הצלחה לבין המחשבה להקטין ככל האפשר את שווי התכולה כדי לשלם פחות מדי חודש. אבל בעיקר קלטתי שאני קצת נעלב. "ציורים בעלי ערך?" "לא, אבל יש לי ליטוגרפיה של הצייר זכריה אבן טוב" (השם האמיתי שמור על הקיר).

"אהה... מאז שהוא הביע דעות פוליטיות ופגע בקהילת הטבעונים, גם האורייגנלים שלו לא מחזיקים מחיר".

את הצעצועים של הבנות, כולל ארנבים ובובות ברבי בלי ראש שכרגע מעלים אבק בכ" מות שיכולה לאכלס בתוכה משפחת חפרפרות, הוא העריך בכמה מאות שקלים, כשאני זוכר בבירור שהסכומים שהוצאנו כדי לקנות אותם היו יכולים לפתור את בעיית הרעב באפריקה. דני הסביר לי ש"הכי גרוע זה מצב של תת-ביטוח". המור שג הזה חזר כמה פעמים במהלך הביקור ונתן לי תחושה שהחיים שלי תת-רמה.

דווקא באזור שאליו הופנה חלק גדול מתקציבי הבית הוא כמעט לא התעכב. כשעברנו ליד האמבטיה הוא הציע, כתב כמה מילים, אבל לא ממש נכנס. איך זה יכול להיות? ואם תהיה שריפה במקלחת? הבשמים של הגברת הראשונה ומבחר הקרמים שלה הם גאוותנו, ואחת ההשקעות הגדולות. הקרמים המובחרים בהחלט מסלקים את הקמטים מפנייה היפות של אשתי, אבל עקב מחירם הם מוסיפים קמטי דאגה לפנים שלי. ויש גם את סכיני הגילוח שלי, שהם אמנם מוצר מתכלה, אבל יקר.

גם לכבוד הנעליים של אימלדה הוא לא עצה. אבל החלק

השבוע התקשרה שוש מסוכנות הביטוח לבשר לי, כמדי שנה, שביטוח תכולת הדירה שלנו מסתיים. האוטומט שלי התכוון להגיד לה לחדש את הפוליסה כרגיל, אלא שאז התעורר בי הצורך לשחק את הצרכן הנבון, להיות ניצני החדש, זה שלא מקבל הכל כמובן מאליו. הפחד מכך שהבית יישרף, יתמוטט ברעידת אדמה, יתעופף בטורנדו או יימעץ על ידי דינוזאור נטול וייו מציק לכל בר דעת. מצד שני, כשאתה בורק אחורה כמה שילמת במשך השנים על ביטוח הדירה, חולפת גם המחשבה המטומטמת-אך-אנושית בנוסח "יצאתי פראייר – שילמתי עבור שריפה ולא היתה שריפה".

הסברתי לשוש שאני רוצה להוריד את המחיר, והיא, שאוכלת חכמולוגים כמוני עם הקפה של הבוקר, אמרה שהיא ממליצה לשלוח אלינו שמאי. "הוא יבדוק מה יש לכם בבית, ואז נוכל לקבל החלטות". מכיוון שהשמאי האחרון ביקר כאן לפני 15 שנה, ומאז עברו הרבה מובילים בדלת שלנו, זה נשמע רעיון הגיוני.

השמאי דני (השם המלא שמור בפוליסה) הגיע לביתנו ביום שישי ב-8 בבוקר והתגלה כאיש חביב ונמרץ. הוא פתח תיק, שלף כלי כתיבה והחל במלאכת השמאות. בת-חילה שאל כמה שאלות כלליות – כמה חדרים יש? כמה מטרים? בהמשך סרק במבט את הזוגיות של החלונות ושאל, זכוכית כפולה? עניתי שלא, והרגשתי חמיצות קלה. כנראה לאנשים מסוימים, זהירים ומוגנים ממני, יש זכוכית כפולה, בזמן שאני מסתפק בזוכך בודה. מיד חשתי רגשות אשם על כך שגזלתי מבנותי ממד שלם של זכוכית וגזרתי עליהן לגדול במשפחה חריזוכיתית. דני הציץ במזגן, מילמל את שם החברה וקבע נחרצות שמדובר באחד וחצי כוחות סוס. אני, לעומת זאת, חמוד שאין לו שום מושג כמה כוחות סוס יש למזגן, ואם מדובר בסוס ערבי, בלגי או פוני.

אבל דני התגלה כידען בלתי נלאה בכל התחומים. הוא צעד בבית במבט רעב, זיהה וכתב ברו"ח שהשטיח המש-פחתי (לא אני, השטיח שבסלון), שעליו אנחנו דורכים מדי יום, הוא שטיח אפגני, אם כי הוא מיוצר על ידי שבת אר-סרי מטורקמניסטן. אם הייתי יודע שזה מוצאו של השטיח הייתי חושב פעמיים אם להכניס אלינו הביתה את הבן לארון הצ'מרירי הזה.

מבט חטוף במטבח הספיק לו כדי לרשום את שם המקרר ולקבוע את שווי בכסף, לקי לוט את סוג מעבר המזון, בר המים, הארונות, סוגי התאורה, הסכ"ם, הכוסות, הברזים והגי רניט. כששאל אותי אם האהיל (שקניתי באיקאה) הוא של מע-צבת התאורה המפורסמת איילה צרפתי, חשבתי שתפסתי אותו במעירה, אבל הסתבר שהוא בכלל בדק אותי כדי לוודא שאני לא רמאי מדופלם.

תהיתי מאיפה הוא יודע את כל זה. כמי שלא מצליח לזכור את המיקוד של עצמו, חשתי קנאה עזה כלפי ההארד דיסק האנושי הזה.

דני: "יש כלים מפורצלין?"

אני: "לא".

דני: "מעילי מינק?"

אני: "לא".

דני: "כלי כסף?"

אני: "מממ... נייר כסף גם נחשב?"

בשלב הזה כבר הרגשתי כעני מרוו, אוליבר בלי כסף לטוויסט. אבל דני לא ריחם. בעודנו עוברים בין החדרים,

את הצעצועים של הבנות, כולל בובות ברבי בלי ראש, שקלים, למרות שהסכום שהוצאנו עליהם היה יכול לפתור את הרעב באפריקה